

'La cabra' és una obra que convida a riure potser perquè més val riure que plorar, com diuen popularment. El fet és que hi convida i ho aconsegueix en la seva arrencada perquè l'humor va implícit amb les primeres parts del diàleg que mantenen el matrimoni benestant protagonista (Martin i Stevie) però el drama es veu venir tan aviat com s'endevina per on van els trets. I el drama es presagia com l'arribada d'un tsunami. Perquè és un tsunami escènic el que arrasa tot el que troba al seu pas. Per això es fan extraordinàries les escenes de violència domèstica posades a flor de pell per l'actriu Marta Angelat, en una interpretació de gran categoria i que algun productor internacional faria bé de prendre nota en els seus blocs de càsting ni que fos per fer pam i pipa a segons quines estrelles de Hollywood. I per això també, el paper de Josep M. Pou es veu obligat a fer de cos de contenció del temporal que li cau al damunt perquè, quan es diuen les veritats, es perden les amistats.

Marta Angelat s'eleva i s'eleva -al Teatre Romea no guanyaran prou aquesta temporada per gerros trencats!- i Josep M. Pou entoma i entoma, amb aquella força d'actor que porta a les espatlles que, en aquest cas, posa sobre l'escenari una potent parella que -al marge de gustos sobre temàtiques teatrals-, no pot decebre ningú pel seu nivell actoral, del qual, quan es faci balanç de la temporada, se'n sentirà parlar per força. Tampoc no es queden enrere els altres dos intèrprets. El ja també veterà Blai Llopis, en el paper de l'amic periodista que, a l'arrencada del muntatge, aporta el toc d'ironia sobre el món mediàtic, al qual s'enganxa de seguida l'auditori. I Pau Roca no és que debuti, perquè se'l coneix sobretot pel jove de família treballadora de la sèrie 'Ventdelplà' -parella revel.lació al costat de Mar Ulldemolins, aquesta noia en cadira de rodes a qui ha tocat fer promoció de l'Institut Gutmann per mor del guió i del peatge de la publicitat- però sí que ell pràcticament fa un salt amb aquest paper de fill del matrimoni a 'La cabra', un paper que li exigeix dramatitzar al màxim -en segons quins moments fins i tot amb una mica d'excés al límit de l'explosió, malgrat el context del seu conflicte interior- però que també s'adapta, com fan Marta Angelat i Josep Maria Pou, als petits trencaments en el diàleg, passant del to més àlgid a la reflexió més senzilla, una fórmula escènica de gran eficàcia que cal atribuir, se suposa, a la direcció de Josep Maria Pou, que irromp enmig d'una temporada tèbia per posar el mercuri del baròmetre teatral ben amunt.

Andreu Sotorra. Radio Estel